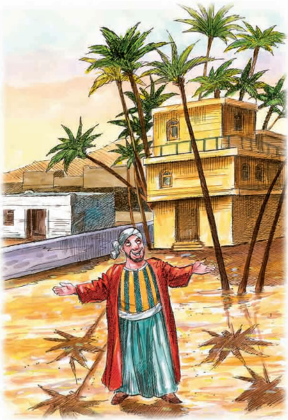
KOMŞUNUN AĞACI

İÇİNDEKİLER

KOMŞUNUN AĞACI

Peygamber Efendimiz zamanında kötü kalpli, cimri bir adam yaşardı. Cimri olduğu kadar da zengin olan bu adamın evinin önünde kocaman bir bahçesi vardı. Bahçede de pek çok hurma ağacı dikiliydi. Adam sık sık bahçesinde dolaşır. "Ne çok ağacım var." diye sevinir, gururlanırdı. Hurmalarından da kimseye vermezdi. İmkânı olmasına rağmen ihtiyacı olanlara yardım etmeyi hiç akıl etmez, kendinden başkasını düşünmezdi.

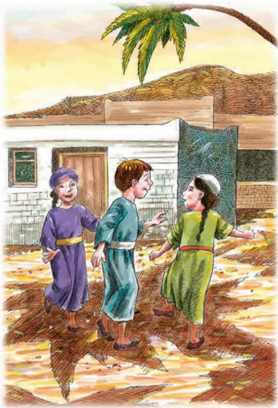

Bu cimri adamın evinin hemen yanında bir de fakir aile yaşardı. Aile fertleri cimri

adamın tersine çok iyi niyetli, alçak gönüllü ve dindar insanlardı. Bu ailenin, evleri gibi bahçeleri de küçücüktü. Bir tek meyve ağacının bile olmadığı bu kupkuru bahçeyi şenlendiren tek şey, bu ailenin çocuklarıydı. Bütün gün bahçede eğlenceli oyunlar oynar, oradan oraya koşuşurlardı.

Âdeta cimri adamın, hurma ağaçlarının gölgesinde yaşıyorlardı. Hatta adamın bahçesindeki hurma ağaçlarından birinin dalları, bu fakir ailenin evinin üzerine doğru sarkıyordu. Bu durum yıllardan beri cimri adamın hiç hoşuna gitmezdi. Özellikle de fakir komşusunun evine yakın olan bu ağacın hurmalarını toplayacağı zaman çok sinirli olurdu.

O ağaca çıktığında ağacın dalları sallanır ve hurmalardan bazıları komşusunun evinin üzerine düşerdi. Fakir komşunun çocukları da evlerinin önüne düşen bu hurmaları alıp yemek isterlerdi. Ama cimri adam, hemen ağaçtan iner ve hiddetle komşusunun bahçesine gelirdi. Sonra da çocukların ellerinden hurmaları acımasızca çeker alırdı.

Yine bir gün cimri adam, hurmalarını toplamak üzere bu ağaca çıkmıştı. O sırada fakir ailenin çocukları da bahçede oynuyorlardı.

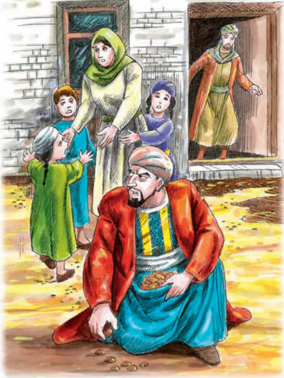
Evlerinin üzerine sarkan ağacın dallarının sallandığını görünce oyunlarını bırakıp oraya doğru bakmaya başladılar. Her zamanki gibi hurmalardan bahçelerine dökülenler olmuştu. Çocuklardan en küçük olanı yerinden fırladı ve yerdeki hurmalardan birini alıverdi. Sevinçle hurmayı ağzına götürüp ısırdı. Fakat bu sevinci uzun sürmedi. Çünkü küçük kızın hurmayı yediğini gören cimri adam bir çırpıda ağaçtan inmişti. Hemen koşup çocuğun yanına geldi.

Bir eliyle çocuğun ağzını açtı diğer eliyle de hurma parçalarını çıkardı. Zavallı çocuğun ısırdığı hurmayı bile yemesine izin vermemişti. Cübbesinin eteklerini savurarak yere eğildi ve hurmaları teker teker topladı. Sonra da fakir adamla karısına küçümseyen gözlerle baktı ve hışımla arkasını dönüp gitti.

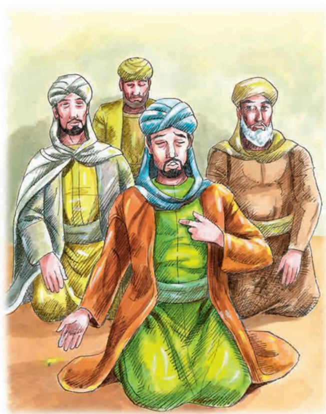
Küçük kızın siyah gözleri yaşlarla dolmuştu. Hıçkırarak annesine sarıldı. Bir süre öylece kaldı. Annesi küçük kızın gözyaşlarını silip dağılan siyah saçlarını düzeltti ve onu

tekrar kardeşlerinin yanına gönderdi. Kısa bir süre sonra küçük kız eski neşesine kavuşmuştu.

Fakat fakir adam ve karısı komşularının bu yaptığına çok içerlemişlerdi. Zaten uzun zamandır, adamın küçümser tavırları onları

üzüyordu. Fakat son yaşadıkları olay "Artık yeter!" dedirtmişti. Fakir adam, durumunu Peygamber Efendimize anlatmaya karar verdi.

Doğruca Allah Resûlünün yanına gitti. Komşusunun yaptıklarını bir bir anlattı. Duydukları Peygamber Efendimizi çok üzmüştü:

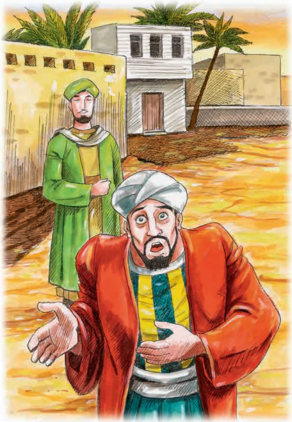
– Sen şimdi git. Ben senin bu derdinle ilgileneceğim, diyerek onu evine gönderdi.

Aradan biraz zaman geçmişti ki Allah Resûlü, hurmaların sahibi cimri adamla karşılaştı. Ona:

– Dalları fakir komşunun evine sarkan hurma ağacını bana ver. Buna karşılık sana cennette bir hurma ağacı verilsin, dedi. Adamın sözü uzatmaya pek niyeti yoktu:

– Doğrusu verirdim, ama o ağacın meyvesi benim çok hoşuma gidiyor. Benim pek çok hurma ağacım var, ama hurması ondan daha çok hoşuma gideni yok, dedi ve oradan ayrılıp gitti.

Adamın kalbinin bu kadar katı olması Efendimizi üzmüştü. Bu konuşma sırasında orada bulunan bir sahabi, Peygamberimizin cimri adama söylediklerini duymuştu. Peygamberimizin yanına yaklaşarak:

– Ey Allah'ın Elçisi! O hurma ağacını ben satın alıp sonra da onu sana versem cennetten

bir hurma ağacını bana da verir misin, dedi. Hazreti Peygamber de:

– Evet, dediğini yaparsan cennetten bir hurma ağacı senindir, buyurdu.

Sahabi, hemen gidip cimri adamı buldu. Dalları fakir adamın evine sarkan hurma ağacını göstererek ona:

– Bu hurma ağacını bana satar mısın, dedi. Ağacın sahibi cimri adam:

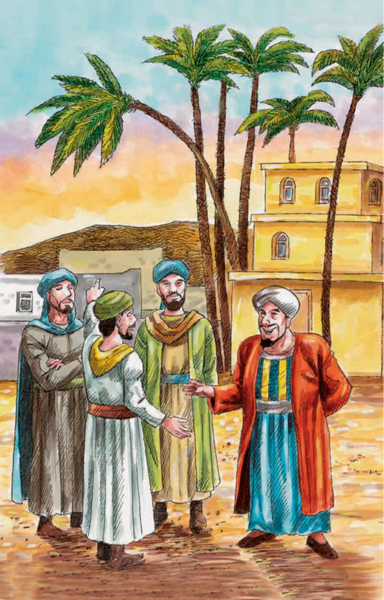
– İstediğim fiyatı verirsen belki satarım ama vereceğini sanmam, deyince sahabi:

– Düşündüğün fiyat nedir, diye sordu. Bunun üzerine cimri adam:

– Bu ağacın yerine kırk hurma ağacı istiyorum, dedi. Sahabi:

– Bir hurma ağacına kırk hurma ağacı mı? Çok istedin, deyince bir süre sustular. Hurma ağacını alıp, Allah Resûlünü sevindirmeyi çok isteyen sahabi:

– Tamam, sana kırk hurma ağacı verdim, dedi. Bu sefer de cimri adam:

– Eğer doğru söylüyorsan buna başkalarını da şahit yap, deyiverdi.

Sahabi, gidip kendine şahitlik yapacak birilerini buldu ve tekrar cimri adamın yanına geldi. Sonra da şahit olarak getirdiği kişilere:

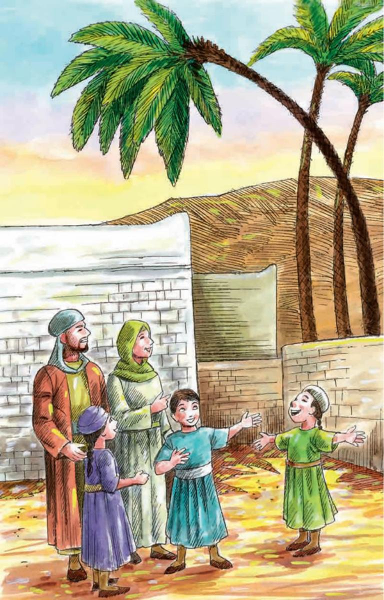
– Şahit olun, ben bu adama bir hurma ağacı karşılığında kırk hurma ağacı verdim, dedi ve cimri adama dönüp:

– Ne diyorsun, diye sordu. Adam:

– Tamam, kabul ettim. Ama seninle aramızda alışveriş daha bitmedi. Ancak bana istediğim hurma ağaçlarını verirsen bu teklifi kabul ederim. Eğilmiş olmayan hurma ağaçlarından verecek misin, dedi. Sahabi, bir süre düşündü ve:

– Tamam! Eğilmiş olmayan hurma ağaçlarından kırk tanesi senindir, dedi.

Sonunda alışveriş bitmişti. Dalları fakir adamın evinin üzerine sarkan hurma ağacı artık sahabiye aitti. Merhametsiz, cimri adamın ise kırk hurma ağacı daha olmuştu.

Hem de eğilmiş olmayanlarından. Sahabi, hiç beklemeden Peygamber Efendimizin yanına gelip:

– Ey Allah'ın Elçisi! O fakirin evine sarkan hurma ağacı benim oldu. Şimdi de senindir, dedi. Buna çok memnun olan Allah Resûlü, hemen fakir adamın yanına gitti. Fakirin evini gölgeleyen hurma ağacını göstererek:

– Bu hurma ağacı artık senin ve ailenindir, buyurdu.

Bu olanlar karşısında fakir adam da hanımı da çok duygulanmışlardı. Çocukları artık o ağacın hurmalarından yiyebileceklerdi.

* * *

ALLAH'IN ADIYLA

Allah Resûlüne peygamberlik görevinin verildiği günlerdi. O, bu görevi yerine getirebilmek için bir an bile boş durmadan çalışıyordu.

Akrabalarını ve diğer tanıdıklarını yemeğe davet edip Allah'ı anlatıyordu. Azılı din düşmanı olan Ebu Cehil ve Ebu Leheb'e kaç kez gitmişti. Çevresinde O'na inananların sayısı oldukça azdı. Kapı kapı dolaşıp davasını anlatıyor ama insanlar, Efendiler Efendisini dinlemiyordu.

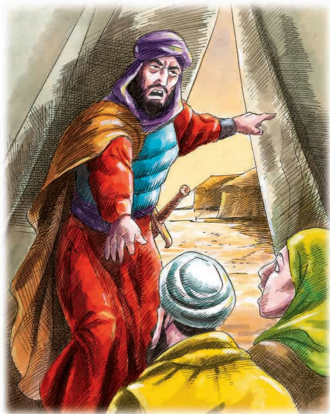
Yine bir hac mevsimi gelip çatmıştı. Peygamberimiz insanların kurdukları çadırları tek tek dolaşarak onları, bir olan Allah'a iman etmeye çağırıyordu. O'na inananlar oluyordu, ama insanların çoğunun söylediklerine aldırmayışı O'nu çok üzüyordu. Bu yetmiyormuş gibi Peygamberimizin azılı düşmanı Ebu Leheb her an O'nun peşindeydi.

Efendimizin çıktığı çadıra hemen O'nun peşinden giriyor ve:

– Az evvel gelen şu insanın sözüne sakın aldanmayın. Kendisi bizim buraların delisidir. Baksanıza bizim içimizde de O'na inanan kimse yok. Sakın ha, aklınızı çelmesin. Bir daha da çadırlarınıza girmesine izin vermeyin, diyordu.

Efendiler Efendisi, insanlar Mekke'de kendisini dinlemeyince Taif'e gitmeye karar verdi.

Belki orada çok sevdiği Rabbini anlatabileceği birilerini bulabileceğini düşünüyordu. Taif, Mekke'ye çok uzak olmayan bir yerdi.

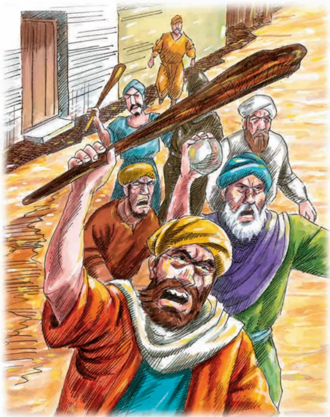
Peygamberimiz, evlâdım dediği ve çok sevdiği Zeyd ile yola çıktı. Aradan çok zaman

geçmeden Taif'e vardılar. Peygamberimiz, buranın ileri gelenleriyle konuşmaya ve onlara Allah'ı anlatmaya çalıştı. Fakat kimse O'nu dinlemiyordu.

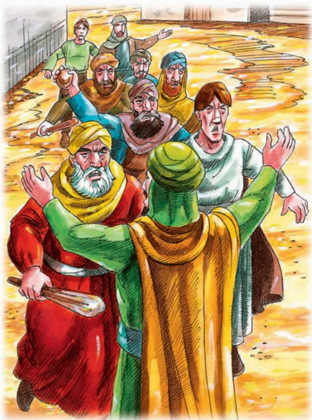
Taifliler, Mekke'de Efendimize kötülük yapıp hakaret eden insanlardan daha azgın çıkmışlardı. Daha birkaç insana bir şey anlatmıştı ki Taif'in taş kalpli insanları, Peygamber Efendimize ve Zeyd'e hakaret etmeye başladılar. Sokak serserilerini toplayıp onları taş yağmuruna tutturdular. Geçecekleri yollara dikenler serdiler. Mübarek bedenini attıkları taşlarla yaraladılar.

Bütün bu olanlara Zeyd tek başına engel olmaya çalışıyordu. Atılan taşların Peygamberimize isabet etmemesi için O'nun bir önüne bir arkasına dolanıyordu. Bir yandan da bu kötü davranışlarından vaz geçmeleri için etraftaki insanlara:

– Ne yapıyorsunuz! O, Allah'ın elçisidir. O'na taş atmayın, çok yanlış yapıyorsunuz. Hayır, yapmayın, durun, diye feryat ediyordu.

Fakat kötülüğe kenetlenmiş bu insanlar Zeyd'i duymuyordu bile. Allah Resûlünün ve

Zeyd'in vücutları atılan taşlardan dolayı yara bere içinde kalmıştı. Taif'in dışına kendileri

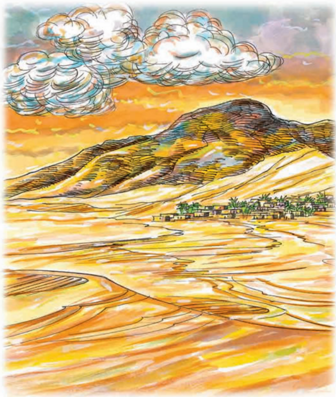
zor atmışlar, canlarını zor kurtarmışlardı. Peygamber Efendimiz, bütün bu olanlar karşısında çok hüzünlendi. Bastığı yerlerin nurlandığı ayaklarından kanlar akıyordu. Gül kokulu tenine birçok taş isabet etmişti.

Bütün bunlar neticesinde Yüce Allah, vahiy meleği Cebrail Aleyhisselâm'ı Efendimizin yanına gönderdi. Cebrail Aleyhisselâm, Peygamber Efendimizin yanına gelerek etraftaki büyük bir dağı gösterdi ve:

– Ey Muhammed! Allah'ın sana selâmı var. Allah, sana yapılanlardan dolayı bu azgın insanları cezalandıracak. Eğer sen izin verirsen şu dağı onların başına geçirecek. Bunun yapmak için de beni görevlendirdi, dedi.

Gözü yaşlı nebi, o çok üzgündü. Yaralanmış ve çok hakaret görmüştü. Ama yine de Cebrail Aleyhisselâm'a şu cevabı verdi:

– Hayır, ey Cebrail. Onlar, beni bilmiyorlar ve tanımıyorlar. Belki gelecekte bu insanların

içinden iman edenler olur. O dağı bunların üzerine kapamanı istemem.

İnsanların en şefkatlisi, merhametlilerin

en merhametlisi, Cebrail'e bu cevabı vererek onu geri gönderdikten sonra ellerini açarak Allah'a şöyle dua etti:

"Allah'ım! İnsanların gözünde küçük görülmemi Sana şikâyet ediyorum. Sen, hor ve hakir görülenlerin, çaresizlerin Rabbisin. Benim de Rabbimsin. Beni kime bırakıyorsun? Kötü sözlü, kötü yüzlü, uzak kimselere mi? Yoksa Seni anlatmama engel olan düşmana mı? Ya İlâhi! Sen razı olana kadar Senin affını istiyorum."

Sevgili Peygamberimiz, ellerini kaldırmış Allah'a böylece yalvarırken yanlarına sessizce biri yaklaştı. Yanında tabağa koyarak getirdiği bir salkım üzüm vardı. Zeyd'e Efendimizi göstererek sordu:

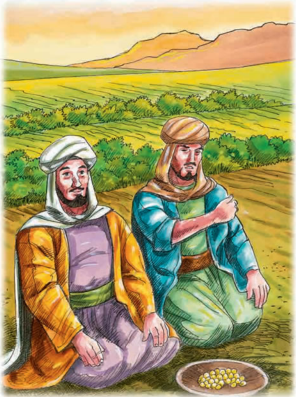
– O, çok farklı birine benziyor. Şu an ne yapıyor?

– Tek olan Allah'a dua ediyor, dedi Zeyd.

Gelen kişi Addas isimli bir çobandı. Getirdiği üzüm tabağını Efendimize uzatarak:

– Buyurun, bundan yeyin, dedi.

Zeyd ile Addas yere oturdular. Peygamber Efendimiz de "Bismillah! (Allah'ın adıyla)" diyerek tabaktan bir salkım üzüm aldı. Addas

için hiç alışılmadık bir olaydı bu. Heyecanla Efendimize:

– Sen kimsin, diye sordu. Peygamberimiz de:

– Ben son peygamberim. Sen nerelisin, dedi.

– Ben Ninovalıyım.

– Demek sen benim kardeşim Yunus peygamberin memleketindensin.

– Siz, bunları nereden biliyorsunuz? Bunlar ancak Allah'ın peygamberlerine öğrettiği gerçeklerdir.

Temiz kalpli Addas, Peygamberimizin hemen yanında O'nunla göz göze idi. Orada Allah'a ve Resûlüne iman etti.

Sevgili Peygamberimiz için çok kötü başlayan bir gün bu olay sayesinde sevinçli bir güne dönüşmüştü.

* * *